

Otvorený list pánovi Hríbovi

Autor: Ľubica Mravíková, priateľ, 14.9.2012

Vážený pán Hríb,

Oslovujem Vás, ako šéfredaktora týždenníka .týždeň, Vás ako redaktora relácie Lampa, Pod lampou, Vás, ako človeka, ktorého názory sú pre mňa zaujímavé, veľakrát rozhodujúce, veľakrát i neakceptovateľné.

Vždy sa teším na pondelok, na nové vydanie .týždňa, rovnako ako so záujmom sledujem reláciu Lampa. Teší ma Váš –na Slovensku dosť ojedinelý- postoj venovať sa skutočným témam, diskutovať o problémoch, ktoré sú pre naše Slovensko rozhodujúce, ktoré z nás majú urobiť krajinu, ktorá môže byť sebavedomá, akceptovateľná pre hociktorú inú rozvinutú, kultúrnu, demokratickú krajinu. Teší ma, že si vo Vašich príspevkoch, diskusiách, komentároch všimáte ľudí, ktorí svedčia o tom, že sme síce malá krajina, ale s veľmi kvalitným potenciálom.

Pri témach, ktoré nie sú jednoznačné, vždy so záujmom čítam, či počúvam názory Vás, pána Šimečku, Fedora Gála, či zamyslenia Ivana Kadlečíka, Ľubomíra Feldeka rovnako i Petra Breinera i Michala Hvoreckého a mnohých ďalších ľudí, ktorých názory si Vážim.

Som presvedčená o tom, že všetky kvalitné veci na Slovensku vznikajú nie vďaka, a mnohokrát i napriek masívnej podpore štátu. Že naozaj hodnotné veci, nie sú závislé na obligátnom slovenskom -ťažko bez peňazí -ale že sú vytvorené najmä vďaka enormnému úsiliu konkrétnych ľudí. Či už to bola Stoka Blaha Uhlára, či je to Pohoda Michala Kaščáka a jeho tímu, či je to Dobý anjel vďaka Andrejovi Kiskovi, či vynikajúca Detská univerzita Juraja Kukuru a jeho manželky. Alebo veľa iných aktivít – pre drvivú väčšinu ľudí úplne neznámych, napriek tomu fungujúcich. Rôzne ochranné združenia, vďaka ktorým sa udržiavajú napr. Biele Karpaty, ekologické organizácie, vďaka ktorým mladí ľudia si môžu vytvárať a rozvíjať svoje ekologické názory, projekt Partizáni Šymona Klimana, Ohrozené kostoly Andreja Bána alebo hoci i vďaka Vášmu .týždňu má Hedviga Malinová pocit, že nie je v tej valcujúcej štátnej mizérii sama.

Rovnako pracuje i tím zanietých ľudí, zásluhou ktorých na Slovensku vznikla prvá Waldorfská škola. Vďaka ich skutočnému úsiliu, ktoré je veľakrát nad rámec ich povinností, má množstvo skvelých ľudí, učiteľov možnosť ukázať deťom, že učenie je radosť, že chodenie do školy nie je hrča v hrdle a v žalúdku, že vedomosti sú niečo, čo nám má pomáhať, že sme predovšetkým ľudia, ktorí majú svoje city, názory, očakávania. Že byť tolerantní k iným názorom je dôležité, rovnako ako je dôležité si navzájom pomáhať. Že vedieť sformulovať a vyjadriť svoj názor, je rovnako potrebné ako mať vedomosti.

Veľa týchto skvelých ľudí, by si za svoje dlhoročné úsilie zaslúžilo vynesenie na piedestál a „klobúk dolu“, lebo vďaka nim, si môžeme povedať, že i na Slovensku sa vzdelávací systém rozvíja, že máme i my rôzne i alternatívne možnosti vzdelávania (ako je vo všetkých okolitých krajinách samozrejmosťou, nehovoriac o najbližšej, Česku).

Napriek očakávanému blahorečeniu, opak je pravdou.

Je pre mňa nepochopiteľné, že práve Váš .týždeň, je jedným z najväčších antagonistov tejto školy. Nerozumiem tomu, prečo pri dobrých veciach sa ľudia nespájajú. Ale práve naopak, udivilo ma, že môže nastať názorové priblíženie tak rozdielnych ľudských, politických i iných postojov ako p. Čaplovič, a p. Šebej. Účel svätí prostriedky?

Áno, viem o zásadných negatívnych názoroch pána Šebeja. Ale jeho prudkej negatívnej argumentácii nerozumiem. Hoci som sa – i na popud jeho vyjadrení, snažila v literatúre nájsť oporu pre jeho tvrdenia, čo sa mi ale nepodarilo.

Som rozčarovaná z toho, ako je neustále valcovaná táto škola. Ako i napriek výsledkom, a očakávanému uzavretiu experimentálneho overovania, je označovaná za niečo nekvalitné, či dokonca pokútne.

To vôbec nehovorím len ako matka dvoch detí, študujúcich na tejto škole, ale najmä ako človek, ktorý chce s hrdosťou povedať, že žije v krajine, kde nielen ekonomické parametre majú svoju hodnotu. Nie je mi príjemné, keď pri svojich častých cestách do zahraničia, počúvam komentáre – s iróniou na perách, na rôzne naše slovenské úlety. Oveľa viac ma teší, keď si vypočujem napr. pochvalu na našu bývalú premiérku alebo výkony našich hokejistov, atmosféru našich hôr vrátane našich unikátnych nosičov, či na fotky Karola Kallaya. Rada by som k týmto našim pýcham pridala aj môcť sa popýšiť kvalitným občianskym životom, bez strachu z obmedzení štátu –miesto podpory a ochrany.

Akým spôsobom môžeme vysvetliť deťom, že je normálne v civilizovanej krajine, že väčšina televíznych staníc musí byť doma vymazaná z play listu. Pretože už len titulky v novinách na programy v týchto televíziách sú nevkusné a nevhodné. A že ich škola, v ktorej sa cítia dobre, kde sa tešia a v porovnaní so svojimi rovesníkmi je rozdiel maximálne v tom, že sú spontánnejšie, že táto škola možno už za chvíľu ani nebude.

K čomu sme liberálni a čo zmetieme pod čiernu zem? Kde sú naše hranice tolerovať názory iných ľudí?

Čím to je, že u nás tradične ľudia s názormi, ktoré otvorene sformulujú, snažiaci sa o dobré veci, nadčasové, ľudia presahujúci väčšinový rámec končia ako čudáci, psychiatrickí pacienti, podivíni, lúzri, v horšom prípade uväznení - v niektorých nie tak dávnych dobách i popravení, v lepšom prípade odstrčení do zabudnutia?(To nehovoriac o období upaľovania bosoriek). A to bez ohľadu na aktuálnu politickú situáciu.

Keď pôjdeme takýmto spôsobom, tak z tých malých slovenských krpcov nikdy nevyrastieme a budeme sa v nich len šmýkať na hrachu.

Vážený pán Hríb, budem veľmi rada, keď sa táto téma stane pre Vás zaujímavá. Zaujímavá do takej miery, že sa budete snažiť byť objektívny. Nie ovplyvnený predpojatosťou. Sám viete, ako ťažko sa rodia kvalitné veci.

Ešte radšej budem, keď sa ukáže naša veľkosť a naša vlastná ale i spoločná slovenská malosť prekročí svoj tieň.

Verím tomu, že čitatelia si budú mať možnosť prečítať i tento názor.

S úctou,
Ľubica Mravíková